

۱۴

نسخه طب ایرانی برای خشکی پوست

۱۶

بی بی شهربانو می میرد؟

۱۵

نقش صندلی خالی میانی هواپیما در کاهش انتقال کرونا

زندگی

دوشنبه ۳۰ فروردین ۱۴۰۰ شماره ۵۹۱۷

info@amejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۱۴۲

#کرونا- اروپا

داوودی از تهران:

جناب رئیس جمهوری اعلام کرده است کرونای انگلیسی از عراق آمده است. چرا نمی گوید از سفرهای اروپایی آلوده ها و ترکیه آمده است؟

#ماسک- رایگان

شهری از گرگان:

با اعلام وضعیت هشدار شیوع ویروس کرونا از سوی وزارت بهداشت چرا مسوولان این وزارتخانه ماسک را به صورت رایگان در سطح شهر توزیع نمی کنند؟

#خودرو- قیمت

کاظمی از تهران:

افزایش قیمت خودرو تا کجا پیش خواهد رفت و چرا هیچ مسوولی پاسخگو نیست؟ خودروهای داخلی از یک تا ۱۵ میلیون تومان افزایش قیمت داشته اند.

#کامیون- تردد

طلائی از تهران:

از پلیس راهنمایی و رانندگی تقاضا دارم ساعت تردد کامیون ها را تغییر دهد تا شاهد ترافیک بی مورد در سطح شهر نباشیم.

#پاکبان- واکسن

یک پاکبان:

یک پاکبان هستم که در منطقه ۹ تهران فعالیت می کنم. از شهردار محترم تقاضا می شود هر چه زودتر همه پاکبان ها را واکسناسیون کند.

جوابیه

در پی درج پیام مردمی در تاریخ ۱۴۰۰/۱/۱۴ با موضوع «کمبود فضای سبز و آسفالت نامناسب» روابط عمومی شهرداری منطقه ۱۹ با ارسال نمایی توضیح داد: عملیات عمرانی آسفالت درضلع شمالی خلایل میانی و بخشی از ضلع جنوبی این محور پایان یافته و ادامه عملیات عمرانی در ضلع جنوبی هم اکنون درحال انجام است. لازم به ذکر است خیابان خلایل جنوبی در طرح بوستان ایرانیان واقع شده که اقدام عمرانی ندارد. ضمناً درخصوص فضای سبز، بوستان شکوفه به مساحت ۴۳۷ مترمربع و فضای سبز حاشیه شهرک سیداحمد خمینی و پل شکوفه در محدوده محله شهید کاظمی قرار دارد و به منظور افزایش مساحت فضای سبز در این محدوده قطعه زمینی نیز در خیابان شهید عیسی بیگلرو جنب مدرسه الغدیر با کاربری فضای سبز در حال تملک است که به محض تملک و واگذاری نسبت به ایجاد فضای سبز و بوستان اقدام خواهد شد.

دست کرونا در دست پلاستیک

فراگیری کرونا به آتش مصرف پلاستیک در کشورمان دمیده اما شرایط برای بازیافت این مواد مهیا نیست

میثم اسماعیلی

جامعه

مهم ترین این که چه کار کنیم تا در آینده بتوانیم کمی از شر این همه پلاستیک که ما را دوره کرده خلاص شویم؟

یک ماهی که در کیسه ای پلاستیکی در اقیانوس گرفتار شده؛ این شرح تصویری است که همواره از سوی عامه تعبیر شده به یک کارت پستال از بلایی که زباله های پلاستیکی بر سر ما می آورد. این نمونه از تصاویر که اتفاقاً مورد استقبال رسانه های جهان هم قرار می گیرند به نوعی شده و ویرینی از اتفاقی که در پیرامون ما در جریان است، اتفاقی که شاید کمترین پیامد آن، این تصاویر را شکل داده و پیامدهای مهم تر در قاپ این تصاویر کارت پستالی موردعلاقه رسانه ها قرار نمی گیرد. موضوع زباله های پلاستیکی یک معضل جهانی است و حالا با فراگیری بیماری کرونا و استفاده افسارگسیخته از پلاستیک در این دوره نگرانی ها از افزایش استفاده از پلاستیک را بیش از گذشته مهم کرده است. ما در این حوزه هم صاحب رکورد های منفی چشمگیری هستیم، از لحاظ میزان بالای مصرف پلاستیک در جهان، ایران در رده پنجم پر مصرف ها قرار دارد و از نظر میزان تولید هم در میان ۱۰ کشور اول جهان قرار داریم، اما جایی که باید در صدر باشیم در ذیل قرار داریم و آن هم میزان بازیافت زباله های پلاستیکی در ایران است. اما چرا ما این قدر علاقه به مصرف پلاستیک داریم؟ چرا جزو پرمصرف ترین کشورهای جهانیم و این میزان استفاده از پلاستیک فارغ از همه پیامدهای بسیار منفی زیست محیطی چه پیامدهایی روی سلامتی ما دارد؟

امر پیامدهای منفی بسیاری هم برای ما به همراه داشته است. یکی از معایب این برخورداری هم این بوده که ما مواد لازم برای تولید انواع پلاستیک را به مقدار بسیار در اختیار داریم و تولید آن برای ما بسیار ارزان تر و سهل تر از کشورهای دیگر است. «ندایم این برخورداری در دهه ۷۰ باعث افزایش واحدهای پتروشیمی در ایران شده و همین امر به مفهوم افزایش انواع پلاستیک

چه بلایی سرمان می آید؟

دیگر کشورهای جهان هم در رابطه با بازیافت پلاستیک مشکلات بسیاری پیش رو دارند. بازیافت ۷۰ درصدی زباله ها در برخی کشورهای پیشرفته لزوماً شامل زباله های پلاستیکی نمی شود. نشانه آن هم این که از سال ۱۹۵۰ تا امروز تنها ۱۰ درصد پلاستیک های جهان بازیافت شده است. پس چاره چیست و جهان در رابطه با بازیافت پلاستیک ها چه می کند؟ تورج فتحی معتقد است: «و اتفاق مهم در جهان برای این کار صورت می گیرد؛ یکی اقدام پیشگیرانه مبتنی بر تولید و به تبع آن مصرف کمتر پلاستیک و دومین اقدام مدیریت صحیح پسماند است. در این راه تفکیک پسماند از مبدأ آغاز راه این مدیریت است تا بتوان از آن دوباره در چرخه مصرف استفاده کرد.» این راهکارها از جایی مهم تر به نظر می رسد که به تازگی رویترز گزارش داده تا سال ۲۰۳۰ میزان زباله های پلاستیکی در جهان افزایش شش برابری خواهد داشت. این خبرگزاری نوشته است براساس مدل های ریاضی جدید تا سال ۲۰۳۰ میزان سالانه زباله های پلاستیکی ۱۷۳ کشور به ۵۳ میلیون تن افزایش پیدا می کند. در رابطه با پیامدهای زیست محیطی این معضل بسیار گفته اند، زباله های پلاستیکی هر سال جان یک میلیون پرنده و صد هزار پستاندار را در دنیا می گیرد. اما خبر هولناک این که مدت هاست ریز پلاستیک ها وارد چرخه غذایی و زیستی ما هم شده است. به عنوان مثال تحقیقات صورت گرفته در انجمن های علمی نشان می دهد جای های کیسه ای حاوی میکروپلاستیک های فراوانی است. پژوهش دیگری نشان می دهد که انسان ها در سال مقداری زیادی میکروپلاستیک می خورند. گروهی از دانشمندان دانشکده پزشکی وین هم نتایج تحقیقاتی را اعلام کرده اند که نشان می دهد در نمونه های مدفوع مردم در نقاط مختلف جهان، میکروپلاستیک یافت می شود. این گروه تحقیقاتی در نمونه های مدفوع تمامی داوطلبان آزمایش آثار وجود ۹ نوع پلاستیک از ۱۰ موردی را که به دنبالشان می گشتند، پیدا کردند. این یعنی احتمالاً در بدن بقیه انسان ها هم باید وضع مشابه باشد.

آمارها البته تشکیک هایی هم وجود دارد چرا که چند سال پیش یکی از مدیران سازمان محیط زیست میزان بازیافت زباله های ایران را تنها ۵ درصد دانسته بود. دلیل ابتدایی ضعف در این حوزه به باور تورج فتحی خلا قانونی است. او عنوان می کند: «تنها قانون مدیریت پسماند در ایران مصوب سال ۸۳ است که بسیار دیر بوده است و تنها ۲۳ ماده دارد. در آیین نامه اجرایی همین قانون هم خیلی در رابطه با بحث های مربوط به بازیافت تأکیدی صورت نگرفته است.»

دعوت به استفاده از پلاستیک!

هر چند قانون در حوزه بازیافت بسیار دیر وضع شده و در همان قانون موجود هم کمترین تأکیدی روی بازیافت زباله های پلاستیکی شده اما ایراد مهم تر در کم تأثیری این قانون، نقش نداشتن مردم در آن است. تورج فتحی می گوید: «در حال حاضر قوانین ترقی در حوزه محیط زیست در کشورهای توسعه یافته بر مبنای حضور و مشارکت مردم گذاشته می شود و ما هم باید در حوزه قانونگذاری و سیاستگذاری مردم را سهیم کنیم. شیوه قانونگذاری در این حوزه باید از پایین به بالا باشد به این مفهوم که باید از مشارکت و اعتمادسازی مردم در وضع قانون در این حوزه آغاز شود و به سمت دولت ها برسد.» اما چرا باید در قانون نقش بیشتری برای مشارکت مردم قائل باشیم؟ در این حوزه هم آمارها سنجه مناسبی از وضعیت موجود است، چرا که در میان زباله های شهری پس از میزان زباله های تر پسماندهای پلاستیکی بیشترین حجم را دارا هستند و این نکته نشان می دهد عمده مصرف کننده پلاستیک در ایران مردم هستند. براساس آمارها هر ایرانی روزانه به طور متوسط سه کیسه پلاستیکی مصرف می کند که ۹۶ درصد آنها مستقیم وارد سطل های زباله می شود. همین آمارها باعث شده بسیاری از کشورهای جهان قوانین سختگیرانه ای را در رابطه با مصرف پلاستیک به اجرا بگذارند. به عنوان مثال از سال ۲۰۱۵ دولت فرانسه استفاده از کیسه پلاستیکی در این کشور را ممنوع کرده و از آن زمان تنها اجازه استفاده از کیسه های قابل بازیافت را به مردم می دهد و حتی جرایمی هم برای خاطیان در نظر گرفته است و در اجرای این قانون سختگیری های لازم را داد. البته دولت فرانسه در کنار ایجاد این محدودیت ها، سالانه تا ۶ میلیون کیسه پلاستیکی قابل بازیافت به صورت رایگان در بین مردم توزیع می کند تا دسترسی به این کیسه ها بیشتر شده و مردم نسبت به استفاده از آن تشویق شوند. در هلند هم مردم به این نتیجه رسیده اند که از کیسه های پلاستیکی استفاده نکنند و هزینه خرید آن به قدری بالاست که مردم ترجیح می دهند به جای پرداخت چنین هزینه ای از کیسه های پارچه ای استفاده کنند.

یادداشت:
شینا انصاری
کارشناس حوزه
محیط زیست

پلاستیک زدایی با تشویق و فرهنگسازی

از نظر تولید پلاستیک و مصرف آن در جهان جایگاه مناسبی نداریم، این ماجرا البته که با شروع فراگیری کرونا به شکل نامسوولانه ای تشدید شده و علی رغم این که مصرف بیشتر پلاستیک در بسته بندی مواد غذایی و سپد خرید شهروندان در قطع چرخه سرایت این بیماری نقش چندانی ندارد اما ذهنیت غالب و اشتباه مردم در این حوزه مبتنی بر استفاده بیشتر از پلاستیک در یک سال اخیر است و این رفتار در محدودیت مصرف پلاستیک به نوعی یک بازگشت به عقب محسوب می شود. حل مشکل مصرف پلاستیک باید به صورت سیاستگذاری کلان از سوی دولت ها صورت بگیرد. هر چند ما در این حوزه قانون بالادستی مدیریت پسماند مصوبه سال ۸۳ را داریم و در کنار آن آیین نامه ها و مصوباتی وجود دارد. اما برای رفع مشکل باید همچون دیگر کشورها به سیاست های تشویقی رویا وریم. البته در کنار تشویق در حوزه محدودیت مصرف پلاستیک نیازمند ابزارهای بازدارنده هم هستیم. شهرداری ها اساساً در حوزه پسماندهای خانگی مسوولیت دارند، اما در حال حاضر اصلاحیه مصوبه ای در این نهاد در حال پیگیری است که بر اساس آن شهرداری تهران می بایست در راستای تغییر الگو و کاهش مصرف کیسه های پلاستیکی و ظروف یکبار مصرف و جایگزین کردن آن با مواد قابل بازیافت در تمام مراکز وابسته به شهرداری تهران وظایفی را متقبل شود. این اقدام البته زمانی می تواند اثر بخشی بیشتری داشته باشد که در کنار سیاست های بازدارنده و ممنوعیت در استفاده بی رویه بتوانیم ابزارهای تشویقی هم برای مردم ایجاد کنیم. سیاست مبتنی بر فرهنگسازی در الگوی مصرف سیاستی زمانبر است هر چند باید این سیاست برای تغییر و بازدهی موثر سریع تر صورت بگیرد و در این راه از همه ابزارهای آموزش نهادها هم استفاده شود. اما در کنار فرهنگسازی برای نهادینه شدن این موضوع نیازمند این هستیم که ابزارهای تشویقی و بازدارنده را به صورت هم راستا داشته باشیم.

به عنوان مثال در حال حاضر اقدامی به صورت داوطلبانه در برخی فروشگاه های وابسته به شهرداری تهران در حال انجام است. به این صورت که در کادر باشگاه مشتریان این فروشگاه برای افرادی که به جای کیسه پلاستیکی از کیسه های پارچه ای استفاده می کنند امتیازاتی قائل می شوند. در بسیاری از کشورهای دیگر هم از این ابزار در تغییر الگوی مصرف پلاستیک استفاده های موثری صورت گرفته است، کشورهایی که لزوماً کشورهای پیشرفته و مرفی در این حوزه نیستند، به عنوان مثال تجربه کشور همچون کنیا در این حوزه چشمگیر است، چرا که آنها توانستند با ممنوعیت در استفاده از پلاستیک و ظروف یکبار مصرف به اندازه قابل توجهی از میزان مصرف پلاستیک بکاهند. کشور موفق دیگر در این حوزه اندونزی است که با ابزارهای تشویقی و البته بازدارنده توانسته به موفقیت های بسیاری در این حوزه دست پیدا کند.